

Zrození

A tajemství se vylodí na souš. Larva, vysílená, ale nepře-
možená, si vyhlédne pevné stéblo a vyleze si na něj. Nahore
na špičce se pevně chytí, oschne na vzduchu a v příštích
několika minutách se chystá svléknout. Lišáka s divočákem
upoutají veliké oči toho malého zázraku. Bez hlesu přežvy-
kují zbytky bramboráčeků a žasnou nad vytrvalostí toho
drobounkého tvora, a pak už je to jen chvílka, než poznají,
co to je: Z larvího kostýmu se vyloupne **jepice** a kousek
po kousku začne rozprostírat křidélka. Kulatý obličejík
otáčí doprava doleva, pročísne si zelené vlásky a krátce
mrkne k vodě, jen aby se přesvědčila, jak světu zkrásněla.
Moc světu zkrásněla! I lišák s divočákem to mohou potvr-
dit:

„Tak pojd', zmizíme, je to děvče.“

„Ty už zas natahuješ moldánky?“

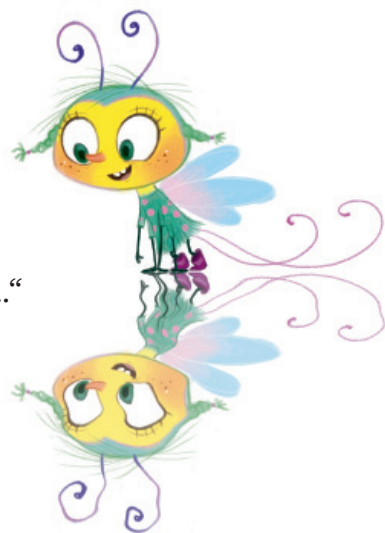
„Ne, ale je to děvčátko.“

„No a?“

„Člověk se do ní nesmí zamilovat.“

„Co by na tom bylo špatného?“

„No, vždyť víš, protože nenaplněná láska...“

Vtom jepice kýchne. Snad se nám nenachladila! Přestěho-
vání z vodního do vzdušného světa je nebezpečné a mno-
hého stojí víc než jen rýmu. Ptáci, žáby, ryby, ti všichni jsou
po čerstvě vylíhnuté snídani celí žhaví, ať je třeba ještě
maličká a půvabná.

Herčí!

Jepice se rozhlédne. Tamhle jsou dva. Dva velcí. Dva chlapíci na skládacích židličkách. Ten tlustý má slzy na krajíčku.

„Kdopak jste?“

Lišák a divočák si přikleknou, aby si tu malou mohli lépe prohlédnout.

„Já jsem mazaný lišák a tohle je tlustý divočák,“ řekne mazaný lišák a ukáže na tlustého divočáka. Jepice vytáhne ze své růžové kabelky maličké sluneční brýle, nasadí si je a nakloní hlavičku ke straně. Taková zvířata ještě nikdy neviděla. Kromě těch, která žijí v jezeře, viděla zvířat vůbec málo. Ale protože je mladá a chytrá a taky dost zvědavá, zeptá se:

„A proč koukáte tak smutně?“

„My koukáme smutně?“ opáčí divočák.

„No jasně. A jestli budete dál koukat tak smutně, začne pršet. A déšť vůbec neprospěje mým čerstvě vylíhnutým křídům.“

Rozprostře křídla a lišák s divočákem si potichoučku, co nejtišeji šeptají:

„Je tak hezoučká.“

„Je droboulinká.“

„A má smysl pro humor...“

Jepice si uhladí šatečky, odfoukne si z čela pramínek vlásků a doletí až na konec stébla. První let. Perfektní přistání. Skvělé naladění.

„No, takže proč jste smutní?“

Takhle shora divočákovi dobře vidí do očí. Jejich neurčité barvy prozrazují měkké srdce. A přesně to divočák nechce dát najevo.

„Ale my přece nejsme vůbec smutní, my jsme úplně veselí!
Jen se podívej, lišáka to vždycky rozesměje, když ho bacím
do hlavy.“

A divočák bací lišáka do hlavy.

„**Au!**“ vyjekne lišák a ani se nezasměje.

„Ale on se přece vůbec nesměje,“ všimne si i jepice.

„Ale směje,“ zabručí divočák a ušetří svému zrzavému příteli další ránu.

„**Auvahahaha!**“

„Tak vidíš, směje se. Život je k popukání!“

„A zvlášť když dostaneš po kebuli!“ chechtá se lišák naoko a vyslouží si třetí herdu.

„Jestli nepřestaneš, chytanou mě od toho smíchu křeče!“

Ale malá jepice cítí příkoří a vstoupí mezi ně.

„**Přestaň ho přece tlouct!**“

„A proč? Vždyť je to legrace.“ Divočák se znovu napřáhne.

„To tedy není! Na spory a hádky je život moc krátký,“ odpoví jepice a rozpřáhne ručky do stran.

„To je ale pravda,“ pomyslí si lišák i divočák současně, dají hlavy dohromady a šeptají si:

„Když ona je tak sladká.“

„Jako kostkový cukr.“

Ale to už jepice bzučí kolem nich.

„Co to povídáte?“

„Ale nic!“ zapírá lišák. „Jen jsme diskutovali o sladkosti života. Bývá často krátký, přesně jak říkáš, ale umí být opravdu sweet.“

„Sweet?“ opáčí muška a lišák vysvětlí:

„Ano, to je anglicky a znamená to *lepší než med*.“

„Ach, ty cizí země...“

„... jsou plné cizích řečí.“

Lišák s jepicí si hned padnou do oka. Muška svými jemnými rtíky brebentí, až se jí nosík kroutí:

„Bohužel každý nejdříve zná jenom tu svou. A přitom by bylo tak výhodné, kdyby člověk hned od začátku rozuměl i těm ostatním. Malá nedorozumění se pak často kupí a rozrůstají jako, jako...“

„Stromy?!“

Lišák předvádí strom a otáčí se jako větrná korouhvička.

Malá muška se rozesměje, tak zpěvně, tak vesele, že na divočáka je to pestré až moc.

„Vylhané stromy!“ zvolá. „Vylhané stromy rostou ve vymyšlené zemi, jejich listí není opravdové a po jejich ovoci je člověku těžko od žaludku.“

Muška se přestane smát.

„Ano, o tom už jsem slyšela.“

„Ale chybami se zase člověk učí,“
podotkne lišák a podá jepici tlapku.

„Už ses nějak dávno nezasmál, kamaráde!“ Divočák uštedří lišákovi herdu číslo

čtyři a lišák se tomu chechtá dál, aby zakryl pravou příčinu jejich smutku: „**Ha, ha, ha!**“

„A proč by se měl vlastně pořád smát?“

Jepice už si zase opírá ručky v bok.

„Protože život je přece tak krátký!“ odpoví lišák a divočák se napřáhne.

„**Počkej, nebo se ještě uřehtám k smrti!**“

Lišák se příkrčí a divočák si poslední pecku rozmyslí.

Muška přimhouří očka:

„Vy jste mi ale legrační dvojka. Nestává se tak často, aby člověk přišel na svět a hned potkal tak zábavné chlapíky.“

Jenže to nemyslí tak úplně doslova, jak to říká. Lišák s divočákem se na sebe podívají. Jestli budou takhle pokračovat dál, ještě jí nakonec všechno prozradí. A oba dobře vědí, jak nebezpečné je říkat *jepici*, že její budoucnost žádnou budoucnost nemá. Nebezpečné a smutné. Pro všechny.

„Jo, to my jsme,“ chechtají se sborově, „zábavní a družní, veselí a každý den ještě lépe naladění než včera.“

„Ach, jděte mi s tím, vždyť to v tvých prasečích očkách dobře vidím. Jsi smutný jako mrtvá ryba. A v mrtvých rybách já se vyznám. Bydlela jsem ve vodě tři roky, tři zpropadené roky, víte vy, co to znamená?“

Lišák a divočák sklopí zrak k zemi. Ano, vědí, co to znamená, ale jepice jim to stejně vysvětlí.

„My larvy sloužíme rybám jako potrava, takže pohled na cejna, který plave břichem vzhůru, nám vždycky zvedne náladu. Ale vy žádnou náladu nemáte, vy jste jen dva staří ustaraní starostové a nechcete to přiznat. Tak nemám pravdu, nebo mám pravdu?“

„Když se zeptáš takhle, tak asi budeš mít pravdu,“ uzná lišák a jepici ta odpověď úplně stačí.

„No ne, podívejme, on umí být vtipný i bez výprasku! To je fuk, vydvamrzouti, já mizím...“

A malá muška roztáhne křídla a vznese se jako pírkó ve větru. Má chuť letět kolem břehu, přeletět jezero, podívat se na cejny shůry a od srdce se jim zasmát. Apak letět dál. Životu vstríc. Ale hlavně od smutného *prasete hromotluka* a hloupého *lišáka smíška*.

„A kam chceš odletět?“ zeptá se lišák úplně vážně a jepice ve vzduchu zůstane stát na místě. To by jí šlo, je to totiž něco, co malé mušky nemusejí nijak dlouho trénovat.

„To má být vtip? Zrovna jsem se vylíhla a mám nabitý program.“

Lišák se křivě pousměje.

„A copak máš tedy v plánu?“

„No to jsou mi otázky. Zprvė se naučit nějaké práci, zadruhé se vdát, zatřetí zestárnout, a pak se taky samozřejmě naučit pár cizích řečí.“

Nato se mazaný lišák zeptá:

„Pověz, víš ty vlastně, co jsi za zvířátko?“

„No jasně, jsem májová muška. Je přece máj, nebo ne?“

Na otázku odpoví lišák i divočák současně.

Lišák řekne **ano**.

Divočák řekne **ne**.

„No tak, copak je?“

„Ale ano, ano, dá se říct, že je teď máj.“

„No tak. Máj rovná se májová muška, capisce?“

„Si!“ odpoví ti dva a pravdu jí neřeknou. Nikdy jí neřeknou pravdu. Proč taky? Malá muška na to tak jako tak přijde sama. Pak už bude sice pozdě, ale to už bude pozdě na to, aby se nad tím vztekala nebo to oplakávala. Je naprosto v pořádku nevědět, kdy se stane něco zlého, myslí si lišák s divočákem, protože s jistou mírou nevědomosti je život snazší. Tak nějak.

Malá jepice už chce letět. Tentokrát už vážně, a divočák si nad tím oddechne. Je rád, že si tu malou mušku nemusí zamilovat, a uleví se mu, že je pryč něco, co vlastně vůbec nikdy nezačalo.

Jen lišákovi to přijde trochu líto a zavolá:

„Tak se měj.“

„Vy taky!“ odpoví muška a dodá: „Hezký zbytek dne!“

Čerstvě vylíhnutá jepice profičí ve vykutálené spirále nad hlavami obou kamarádů a ještě jednou se podívá do vodnatých oček divočáka. Ten se za ní kouká, sleduje ji jako sen, na který se prostě nedá zapomenout.

A ten malý sen obletí ještě jedno kolečko a ještě jedno kolečko a ještě jedno kolečko, a potom to uhodne: „Tady něco nesedí!“

„Co je? Svět na tebe čeká!“

„Zmiz! Jdi slavit, carpe diem!“

Lišák i divočák uhýbají pohledem.

„Vy se mě chcete zbavit?“ zeptá se jepice a potom zvolá:

„Hej, smutné prase, že ty mi něco tajíš!“

A drobná muška zase přistane. Tentokrát divočákovi na nose. Tomu už zase slzí oči, vždyť ta muška je přece tak líbezná a sladounká a tak dále...

„Nepřemýšlej o tom, on se takhle tváří pořád,“ uklidňuje ji lišák.

„Ale když on opravdu pláče.“

„Něco mu spadlo do oka.“

„Já nic nevidím. Že by ho něco bolelo?“

„Ne, já spíš myslím, že si dělá starosti o tebe, protože...“

„**Já si jen dělám starosti o lišáka!**“ vyhrkne honem divočák a zmlkne. Naštěstí. Nebo naneštěstí, to je zatím těžko říct.

„Opravdu? A co s ním je?“

Lišák se podrbe na bradě.

„No, tak co se mnou je?“

Divočák váhá. Proletí kolem něj vypasená včela a nahlas si pročítá nákupní seznam: begonie, kaktusy, petúnie, kopretiny, pampelišky.

„Tak co s ním je?!“

„On...“ přemítá divočák,

„... už mu nezbývá moc času!“

„Lišákovi?“

„Lišky totiž na tomhle světě žijí jen jeden den.“

„Ach...“

„A ten den je právě dnes.“

„Jeho poslední...?“

„Jediný.“

„To je ale příšerné!“

„Strašlivé.“

Lišák nemůže uvěřit svým uším.

Teď se začínají lesknout očka i malé jepici.

„Jeden jediný den? Ty ubohý chudáčku, to je ale... hrozné.“

Muška se celá chvěje.

Tak taková tedy je.

Pravda.

„A přitom jsou na světě miliony, stamiliony dnů, vždyť to je, ach... mám slzy na krajíčku...“

A mušce se z oček skutálejí dvě malá mokrá sluníčka. Nejříve se třpytí, ale jak se kutálejí níž, vyhasnou, jako když drahokamy spadnou do studánky.

„Achich, omluvte mě, ale to by se jeden rozplakal.“

Ty slzičky dojmou divočáka ještě víc, nebesa, ta je ale půvabná! Lišák strčí ruce do kapsy:

„Kapesník?“

Muška si vezme kapesník s monogramem a dvakrát se rázně a vydatně vysmrká.

Trudúúú!

„Děkuji.“

Vrátí lišákovi kapesník a otřepe se.

„To je surové. Dneska ses narodil a už máš zase umřít. Ale ty nesmíš plakat, lišáku.“

„Já taky nepláču.“

„To je fakt. Jsi totiž šíleně statečný. A já už si říkala, že je něco s tím prasetem, ale jak ty to dokážeš snášet... odkdy to vlastně víš?“

„Kdyby mi to tady prase nepřipomnělo, úplně bych na to zapomněl,“ pokračuje lišák ve lhaní. Co má taky dělat? Kdo si jednou sedne na skluzavku lži, šálek s kávou už v ruce neudrží. Divočák dá lišákovi tlapu kolem ramen:

„Hned dneska ráno, když se narodil, jsme se to dozvěděli. Od té doby jsem mu oporou v jeho smutku.“

„Ano, to je pravda. Musíme mu být oporou.“

A malá muška už má plán. Natotata. Nosík je čistý, oči utřené, a ta malá hned ví, co je třeba podniknout v případě, že je skutečnost strašlivá. Je třeba se dát do pohybu. Smutek, ochromení, hrůza – to všechno se musí honem hodit za hlavu a nahradit něčím lepším.

„Tak se pustíme do práce.“

„Do jaké práce?“

„No musíme ho učinit šťastným!“

Ukáže na lišáka a tomu se ta myšlenka zamlouvá. „Poslyš, to je dobrý nápad!“

Jepice je odhodlaná, divočák už méně.

„O jakém štěstí je tu řeč?“ zeptá se a ohrne nos.

„No přece o štěstí, divočáku! Každá živá bytost si ho zaslouží.“

A hned se chytne lišáka, usadí se mu na učesanou hlavu a oba si zatančí další kolečko. „Nožku sem, nožku tam, tančit člověk nesmí sám!“ Divočák se do toho vloží:

„Milá malá muško, to je od tebe moc hezké, ale...“

„Žádné odmlouvání, kdo má jen jediný den, musí nacpat všechno štěstí do čtyřadvaceti hodin... Lišáku, chceš to přece, nebo ne?“

„Já? Ale ano, tady vedle prasečího starosty bych štěstí určitě nenašel,“ zasměje se lišák, znovu se zatočí

dokola a muška zavolá: „No vidíš!

Tak tedy jdeme hledat štěstí.“

Lišák s jepicí se radostí roztančí. Divočák nemá nejmenší šanci. Noví kamarádi se rozletí slunci vstříc a les jim k tomu šustí vším svým listím, jako by chtěl gratulovat k nejlepší lži celého dne. *Co si teď mám počít?* myslí si divočák a pospíchá za nimi. Jepice už je daleko vpředu a divočák popadne lišáka za límec.

**„Přece s ní teď nechceš
jít hledat štěstí, když
dneska večer natáhne
brka?!“**

„Můj nápad to nebyl.“

„Ale to ji zase začneme mít rádi!“

„Jo, taky se mi zdá, že jsem jí padl do oka.“

„Musíme jí to nějak říct!“

Ale než lišák stihne odpovědět, rozezní se nad nimi sladounký hlásek politovánímhodné, rozesmáté, drobounké, dobře naladěné jepice:

**„No tak už pojdte,
vy dva mrzouti!“**

